

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 025895 21 Uvp
Banja Luka, 31.8.2022. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sastavljenom od sudija: Edine Čupeljić, kao predsjednika vijeća, Ljiljane Bošnjak Glizijan i Svjetlane Knežević, kao članova vijeća, uz učešće Željke Vujanović, kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi Republike Srpske (u daljem tekstu: tužiteljica), zastupane po Pravobranilaštvu Republike Srpske, protiv rješenja broj: ... od 4.11.2019. godine Uprave (u daljem tekstu: tužene), u predmetu eksproprijacije preostalog dijela nepokretnosti, odlučujući o zahtjevu tužiteljice za vanredno preispitivanje rješenja Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 025895 19 U od 27.10.2020. godine, u sjednici vijeća, održanoj dana 31.8.2022. godine, donio je sljedeću

PRESUDU

Zahtjev se uvažava, rješenje Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 025895 19 U od 27.10.2020. godine se ukida i predmet vraća tom sudu na ponovno suđenje.

Obrazloženje

Pobijanim rješenjem je odbačena, kao prijevremena, tužba, podnesena protiv osporenog akta tuženog, bliže označenog u uvodu ove presude, kojim je uvažena žalba M.M. i poništen stav 3. dispozitiva rješenja Područne jedinice L. broj: ... od 5.11.2015. godine i spis predmeta vraćen u tom dijelu prvostepenom organu na ponovni postupak i odlučivanje. Poništenim stavom 3. prvostepenog rješenja je odbijen zahtjev zainteresovanih lica, kao ranijih suvlasnika za eksproprijaciju preostalog dijela nepokretnosti, pobliže označenih u toj tački prvostepenog rješenja, a radi se o 11 parcela, upisanih u pl. br. 147 K.O. K.

Odbacivanje tužbe je obrazloženo zaključkom nižestepenog suda da osporeni akt nema karakter konačnog upravnog akta u smislu člana 234. stava 1. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18, u daljem tekstu: ZOUP), u vezi sa članom 7. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), jer da predmetna upravna stvar nije riješena i da o zahtjevu zainteresovanih lica još uvijek nije odlučeno, te da oni nemaju pravni interes za osporavanje tog rješenja. Tek kada upravni organi donesu konačnu odluku, tada će se postupak smatrati okončanim i tada će donesena odluka imati karakter konačnog akta. Nižestepeni sud je tužbu odbacio na osnovu odredbe člana 22. tačke 1. ZUS.

Blagovremeno podnesenim zahtjevom za vanredno preispitivanje tog rješenja (u daljem tekstu: zahtjev) tužiteljica isto osporava zbog povreda pravila postupka i pogrešne primjene materijalnog prava. U zahtjevu navodi da se ne radi o okolnostima iz člana 22. ZUS, jer da je osporeni akt konačni upravni akt, a da su nepravilni i razlozi nižestepenog suda kada tvrdi da prvostepeni organ nije odlučivao o pravu zainteresovanih lica. Kako je nižestepeni sud pogrešno zaključio da rješenje tuženog nije konačni upravni akt, došlo je do povrede prava na pravično

suđenje, jer je tužiteljica tužbu podnijela zbog povreda člana 227. stav 3. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 13/02, 87/07, 50/10 i 66/18, u daljem tekstu: ZOUP), očekujući da će sud poništiti osporeni akt, jer su sve činjenice raspravljane za odluku o primjeni člana 11. Zakona o eksproprijaciji („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 112/06, 37/07, 110/08 i 79/15). Predložila je da se pobijano rješenje ukine, a predmet vrati nižestepenom sudu na ponovno odlučivanje.

Tužena u odgovoru na zahtjev navodi da ostaje kod svih navoda datih u obrazloženju osporenog akta, sa prijedlogom da se zahtjev odbije.

Zainteresovana lica, M.M., V.M., B.M., B.B. i R.S., sva zastupana po ZAK advokata L. S. R. i M.B., advokata iz B. u odgovoru na zahtjev osporavanju navode zahtjeva, ali odluku o razlozima za odbacivanje tužbe prepuštaju ovom sudu. Predlažu da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, odgovore na zahtjev, pobijano rješenje i spise predmeta, na osnovu člana 39. ZUS, ovaj sud je odlučio, kao u izreci presude, iz sljedećih razloga:

Osporeno rješenje nije pravilno i zakonito, kako to osnovano ukazuje tužiteljica u zahtjevu.

Iz predmetne upravne stvari proističe da je dispozitivom osporenog rješenja odbačena tužba, što nije pravilno odlučivanje nižestepenog suda, s obzirom da je tužiteljica podnijela tužbu protiv rješenja tužene od 4.11.2019. godine, koje ima svojstvo konačnog upravnog akta, pa kada je tužba podnesena protiv istog, u roku od 30 dana, od dana dostavljanja tog akta tužiteljici, kako je to propisano članom 15. ZUS, onda je blagovremena i o istoj je valjalo odlučiti donošenjem meritorne odluke.

Nižestepeni sud je pogrešno zaključio da ne postoji pravni interes tužiteljice za osporavanje tog rješenja, kao konačnog akta, pa nije ispitivao osnovanost tužbe, čime je povrijedio pravila postupka. To slijedi iz činjenice da se nižestepeni sud u razlozima rješenja pozvao na odredbu člana 22. tačka 1. ZUS, kojom je propisano da će se tužba odbaciti ako je neblagovremena, prijevremena, ili podnesena od neovlašćenog lica. S obzirom da nižestepeni sud nije ispitivao pravilnost osporenog akta, kojim je tužena rješenje prvostepenog organa poništila u tački 3. dispozitiva, može se zaključiti da je takvim odlučivanjem povrijeđeno pravo tužiteljice, ili njen pravni interes zasnovan na zakonu, zbog čega je taj osnov za odbacivanje tužbe doveden u pitanje osnovanim prigovorima u zahtjevu.

Kod takvog stanja stvari, u pobijanom rješenju su ostvareni razlozi, predviđeni odredbama člana 35. stava 2. ZUS, zbog čega je zahtjev uvažen, na osnovu odredaba člana 40. stav 1. tog zakona.

Zapisničar
Željka Vujanović

Predsjednik vijeća
Edina Čupeljić

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić